

ת"פ 28074/10/18 - מדינת ישראל נגד מיכאל אזולאי

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 28074-10-18 מדינת ישראל נ' אזולאי
בפני כבוד השופט אייל כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מיכאל אזולאי

הנאשם

ב"כ המאשימה עוה"ד סטולוב ו- לקס

ב"כ הנאשם עוה"ד מור יוסף

הכרעת דין

בין הצדדים נטושה מחלוקת בשאלה האם הנאשם תקף את המתלון בכך שפגע בו עם רכבו, בנסיעה לאחור, אם לאו.

1. יריעת המחלוקת

1. **בכתב האישום** נטען, כי במועד הרלבנטי היה הנאשם בעליו של רכב מסוג פיז'ו, שפרטיו צוינו באישום **(להלן: "הרכב")**. ביום 9.11.17 בשעה 14:30 או בסמוך לכך, בחניון שבקניון בלוד, אירעה תאונת דרכים בין הרכב, לבין רכב אחר, בו ישב המתלון כנוסע. באותן נסיבות, התעורר ויכוח בין הנאשם למתלון בעניין שאלת הנזק שנגרם לרכב בו ישב המתלון. אגב האמור, תקף הנאשם את המתלון בכך שנסע עם הרכב לאחור ופגע במתלון שעמד מאחורי הרכב, ברגליו. לאור האמור הואשם הנאשם בעבירה **תקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

2. **במענה לאישום** (מיום 14.5.19) הודה הנאשם כי אירעה תאונת דרכים כנטען, אך כפר בכך שהמתלון ישב ברכב הנפגע בזמן התאונה. בנוסף טען הנאשם כי הוא לא פגע במתלון ברכבו ולחלופין טען, כי אם אכן פגע בו, המדובר תאונת דרכים שנגרמה כאשר המתלון עמד בשטח "מת".

3. המאשימה העידה את המתלונן ושני חבריו אשר היו עימו בעת האירוע. ההגנה העידה את הנאשם וכן את שוטר הסיור אשר הגיע למקום האירוע.

2. פרשת התביעה

4. במסגרת פרשת התביעה העידו המתלונן, מר לואיס סילבה (להלן: "לואיס") וכן שני חבריו אשר היו עימו והיו עדים לאירוע, מר חואן איסרן וכן דיוס זמברנו, המכונה "פרנק" (להלן: "חואן" ו-"פרנק", בהתאמה).

5. **תמצית עדותו של לואיס** (פ' עמ' 6 ואילך) היא, כי הוא אזרח פרו המתגורר בארץ ועובד בה במהלך שלש השנים האחרונות. ביום האירוע הוא הגיע עם חואן ופרנק למקום, באמצעות רכב (- אין חולק כי מדובר ברכבו של פרנק). השלשה ערכו קניות ב"סופר". לאחר שהכניסו את המוצרים לרכב, פנה העד להשיב את עגלת הקניות למקומה. כששב לקרבת הרכב הבחין בכך שרכב הנאשם נסע לאחור ופגע ברכבם. העד פנה לנאשם בדברים וביקש ממנו פרטים, אך הנאשם סירב, "זרק מילים", "הניף יד" בתנועת ביטול ונכנס לרכבו. בשלב בו העד עמד במרחק כמטר מאחורי רכב הנאשם, במטרה לרשום את פרטיו, נסע הנאשם לאחור ופגע בו, לעיני חבריו. העד נפל לארץ לאחר שנחבל בירך ימין, ובמותן, בעצם אגן הירכיים. הנאשם ניסה לשווא לנסוע מן המקום בנסיעות לאחור אך הדבר לא עלה בידו משום שדרכו הייתה חסומה. בשלב זה ירד הנאשם מן הרכב והתקיים דין ודברים בינו ולבין העד, עד הגיע שוטר למקום. עוד מסר כי הנאשם הבחין בו עובר לפגיעה (פ' עמ' 8 שו' 4, עמ' 12 שו' 2). בחקירתו הנגדית ציין העד, בין היתר, כי הוא לא ראה את התאונה בין כלי הרכב שכן הוא הגיע לאחריה. הוא אינו זוכר אם אמר לפרנק לחסום את הנאשם ורכבו אך אם פרנק טוען כך- "אז יכול להיות". העד מאשר כי הנאשם צילם אותו (נ/1א5) וכי הוא הסתיר את פניו עם ידו, אך לא בכוונה להסתתר. עוד טען כי הנאשם איים עליו כי הוא עברין שיכול "להביא אנשים". העד ביקש משני חבריו להזמין משטרה אך הנאשם ממילא עשה זאת. העד ציין כי הוא עמד לדין בבית משפט השלום בראשל"צ בגין האירוע. לדבריו הוא טופל רפואית וצולם אך לא הגיש כל תביעה.

6. **עדותו של חואן** נמסרה בסיוע מתורגמן (פ' עמ' 15 ואילך). תמצית עדותו היא, כי הוא מתגורר בארץ מזה עשר שנים. ביום האירוע הוא נכח במקום עם לואיס ופרנק. בעת שלואיס החזיר את העגלה סיימו חואן ופרנק להעמיס את המוצרים לרכבם ונכנסו אליו. בשלב זה פגע בהם רכב הנאשם. הם יצאו החוצה, פרנק דיבר עם הנאשם והנאשם אמר שלא קרה כלום ורצה לנסוע מן המקום. פנסי הרכב נשברו כתוצאה מן המכה. כשהגיע לואיס למקום הוא נעמד מאחורי רכב הנאשם. הנאשם נסע לאחור ופגע בו ברגלו, בצד. הוא אינו זוכר באיזה צד. בתגובה בעט לואיס ברכב הנאשם. לדבריו, הוא ופרנק עמדו באותה עת מצידו האחורי של רכב הנאשם, במרחק גדול יותר מלואיס, כשלשה מטרים לערך משמאל רכב הנאשם. חואן אישר כי ראה במו עיניו את הפגיעה בלואיס, אך במענה לשאלת בית המשפט השיב כי הוא אינו יודע האם מדובר בפגיעה מכוונת.

7. **תמצית עדותו של פרנק** (פ' עמ' 19 ואילך) היא, כי לאחר הפגיעה ברכבו (תמונות ת/5א3-1), הוא הבחין ברכב הנאשם בעת שפגע בלואיס. לדברי העד, הוא ישב ברכבו בכיסא הנהג. רכב הנאשם היה משמאלו, בזווית של 90 מעלות, כאשר חלקו האחורי סמוך לפינה השמאלית-קדמית של רכב העד. לואיס עמד מאחורי רכב הנאשם, באופן שבו למעשה לואיס עמד ממש למול העד, שצפה בו מבעד לשמשה הקדמית. לאחר הפגיעה לואיס התעצבן ובעט ברכב הנאשם שלש פעמים. בחקירתו הנגדית ציין כי בעת התאונה (פגיעת רכב הנאשם ברכבו) ישב חואן לימינו ואילו לואיס ישב מאחור. בהמשך דבריו ציין כי הוא אינו בטוח היכן היה לואיס בעת התאונה, אך בכל מקרה הוא "היה אחרון" לאחר שהחזיר את העגלה ושב לרכב.

3. פרשת ההגנה

8. בהסכמת הצדדים העיד עד ההגנה, שוטר הסיור רס"ר ליזרוביץ (**להלן: "השוטר"**), בטרם העיד הנאשם. **השוטר מסר** כי הוא אינו זוכר את האירוע, מלבד התוכן שנרשם על ידו בדו"ח (נ/10). לדבריו, הוא כתב בדו"ח מה שנאמר לו ותו לא. בחקירה שכנגד מסר כי התרשם שלואיס היה הנסער ביותר מכולם ולכן עיכב אותו. הגעתו למקום נבעה מכך שהנאשם "הציג עצמו כקרבן" בשיחת 100.

9. **מן הדו"ח נ/10 עולה** כי עם הגעת השוטר למקום, מסר לו הנאשם כי הייתה תאונה בין כלי הרכב. על פי דברי הנאשם לשוטר, לאחר שהוא יצא מן הרכב על מנת לבחון האם נגרם נזק, יצאו גם השלושה. הוא אמר להם לקחת את מספר הרכב שלו וביקש לעזוב את המקום, אך לואיס "חסם בגופו את נתיב הנסיעה" ולאחר מכן בעט ברכבו. כשנשאל המתלונן על ידי השוטר מדוע עשה כן השיב לו "טוב מאוד שעשיתי את זה כשחסמתי אותו הוא רצה להמשיך לנסוע ולפגוע בו יש לו מזל שלא הרגתי אותו ורק בעטתי לו ברכב".

10. **עיקר עדותו של הנאשם** היא, כי לאחר שפגע עם רכבו ברכבו של פרנק, הוא יצא כדי לראות מה קרה, מצא שלא נגרם נזק ותיעד זאת צילומית. בשלב זה הגיע לואיס, והחל לצעוק כי עליו לשלם כסף בגין הנזק. לדבריו הוא אמר לבעל הרכב כי הוא לא גרם לנזק, וכי אם הוא מעוניין שיפנה למשטרה. הנאשם פנה לרכבו משום שחש מאוים. הוא החל לתמרן בנסיעה קדימה ואחורה כדי לצאת מהחניה ואז "היה בומים ובשלב מסוים ראיתי מישהו בועט" (עמ' 28 ש' 27-28). בשלב זה, מבלי לצאת מן הרכב, הוא התקשר למשטרה והודיע כי תוקפים אותו. לדבריו, עוד בטרם הגיע השוטר, אמר לו לואיס כי כאשר המשטרה תגיע הוא יאמר לשוטרים כי הנאשם ניסה לדרוס אותו. בשלב זה צילם את לואיס.

11. בחקירה שכנגד אישר הנאשם כי קיים נזק לטמבון ואולם הכחיש כי הוא זה שגרם לו, שכן מדובר בפגיעה במרכז הטמבון בעוד הוא פגע בקצהו הימני בלבד. כמו כן הכחיש כי נגרם נזק לפנסים. הנאשם אישר כי לאחר התאונה הוא נכנס לרכבו ורצה לעזוב את המקום, וכי הוא לא מסר את פרטיו. לדבריו הוא לא היה אמור למוסרם, אך בדיעבד היה מוסר אותם. עוד אישר כי לאחר שנכנס חזרה לאוטו נסע לאחור. עם זאת, הכחיש כי מישהו עמד מאחורי רכבו. איש לא חסם אותו (פ' עמ' 33 שו' 2 ואילך). במענה לשאלת התובע הכחיש הנאשם כי הוא מסר לשוטר, כעולה מ- נ/10, כי לואיס חסם את דרכו.

הנאשם עמד בהכחשתו גם במענה לשאלת בית המשפט בהקשר זה (שם, שו' 22 ואילך). עוד הכחיש כי פגע בלואיס. הנאשם אישר כי הוא אינו מכיר את עדי התביעה, אך אין בפיו הסבר מדוע יעלילו עליו עלילת שווא, זולת רצונם להגן על חברם לואיס.

4. תמצית טיעוני הצדדים

12. **המאשימה** עתרה להרשיע את הנאשם במיוחס לו, בהתבסס על עדויות עדי התביעה, אותם מצאה כמהימנות. בין היתר הצביעה המאשימה על כך שלואיס, כמו חבריו, לא הסתירו כי לואיס בעט ברכב הנאשם- נתון המעצים את מהימנותו. לשיטתה, סתירות ואי דיוקים בדברי העדים נבעו בעיקרם מקשיי שפה, שכן מדובר במי שעברית אינה שפת אימם. עדות הנאשם, מנגד, אינה מהימנה, לוותה בבלבול, הססנות ואי בהירות. הנאשם שינה מגרסתו באשר לאופן התרחשות התאונה. טען שלא ראה את המתלונן עומד מאחורי רכבו וזאת בניגוד לדו"ח פעולה של השוטר שהגיע למקום.

13. **ב"כ הנאשם**, מנגד, עתר לזכות את מרשו. לשיטת הסניגור, הנאשם לא פגע כלל בלואיס ואם פגע, עשה כן מבלי שהיה מודע לכך. לדבריו, אין מדובר בטענות עובדתיות חלופיות, אלא בטיעון לגיטימי בדבר אי התקיימות היסוד העובדתי והנפשי גם יחד. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה המלמדת על כי גם כאשר קורסת טענת אליבי של נאשם, על בית המשפט לבחון על פי חומר הראיות הקיים את אשמתו, מבלי להענישו על כך שהעלה גרסה שקרית. משכך על בית המשפט לבחון טענות הגנה חלופיות אפשריות, כגון הגנה עצמית או קינטור, גם אם הן עומדות בסתירה לגרסת הנאשם, ובלבד וקיים להם עיגון ראיתי.

14. לדבריו, לא הוכחה כל פגיעה בלואיס. עדי התביעה סתרו איש את רעהו ואף את האמור בהודעותיהם, באופן שבו המכנה המשותף היחיד לגרסאותיהם הוא עצם פגיעת הנאשם בלואיס. הסניגור הוסיף וציין כי התיעוד הצילומי אליו הפנה אינו מתעד נפילה של לואיס, אשר מצידו לא הצביע על קיומו של תיעוד רפואי. לכל היותר ניתן לקבוע כי מדובר היה בתאונת דרכים נוספת. לשיטת הסניגור אין לסמוך על מהימנות עדי התביעה, אשר שניים מהם נחקרו עת ארוכה לאחר שהמתלונן מסר את גרסתו. בהינתן כי השלושה חברים והעידו כי דיברו בניהם מלמדת על האפשרות הסבירה כי תואמו גרסאות.

15. הסניגור הפנה לסתירות שונות בדברי העדים, לרבות באשר למיקומם בעת הפגיעה הנטענת בלואיס (ברכב או מחוצה לו); לתיעוד צילומי המלמד כי לואיס לא נפל כנטען על ידו; כי לואיס נמנע במתכוון מלמסור פרטים ליחידה החוקרת. בנוסף, הובהר כי חואן לא ראה את לואיס צולע לאחר הפגיעה וכי פנסי הרכב לא נשברו כפי עדות חואן. עוד צוין כי לואיס לא מסר לשוטר- קרי, בהזמנות הראשונה, כי הנאשם פגע בו.

4. דיון והכרעה

4.1 הוראות הדין

16. לאחר ששמעתי בקשב רב את טיעוני הצדדים וכלל העדויות, כמו גם בחנתי בקפידה את כלל הראיות, באתי לכלל מסקנה לפיה המאשימה עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה, כפי שיפורט להלן.

תחילה להוראות הדין הרלבנטיות לענייננו.

17. סע' 379 לחוק, שעניינו "תקיפה סתם" קובע כי:

"התוקף שלא כדין את חברו, דינו - מאסר שנתיים, והוא אם לא נקבע בחוק זה עונש אחר לעבירה זו מחמת נסיבותיה."

"תקיפה" משמעה הפעלת כוח כלפי גופו של אדם ללא הסכמתו. התקיפה עשויה לבוא לידי ביטוי בקשת מצבים ולרבות ע"י הכאה, דחיפה, נגיעה או בכל "דרך אחרת", באופן ישיר או עקיף. הפעלת כוח אף היא עשויה לבוא לידי ביטוי באופנים רבים ובלבד והגיעה לדרגת גרם נזק או אי נוחות. (קדמי, **על הדין בפלילים**, חלק שלישי, הוצ' דיונון, מהדורת 2006, עמ' 1513 ואילך, עמ' 1522 והאסמכתאות שם). באשר ליסוד הנפשי שבעבירה-בהינתן כי עסקינן בעבירה של מחשבה פלילית, נדרשת מודעות כלפי רכיבי היסוד העובדתי.

18. הלכה היא, כי ניתן להרשיע נאשם, אף אם לא כל רכיביה של תמונת התצרף מצויים לנגד עיני בית המשפט ובלבד ויהיה הוא מסוגל להרכיב את חלקיה המהותיים (ע"פ 4354/08 **מדינת ישראל נ' רבינוביץ**, מיום 22.4.10, סע' 50 לחוו"ד כב' המשנה לנשיא נאור, כתוארה אז). מנגד, אין להשלים את חלקי התמונה על יסוד הנחות שלא הוכחו.

19. בעלי דין מנועים מלהעלות טענות עובדתיות חלופיות במשפט, בשונה מהעלאת טענות משפטיות חלופיות. כך למשל, אין נאשם רשאי לטעון כי מחד לא הודה בחקירתו, אך אם הודה, נעשה הדבר בשל הפעלת לחץ [ע"פ 6613/99 **סמירק נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(3), 529, 544]; כי לא בעט בקורבנו, אך אם בעט לא נעשה הדבר כדי להמיתו (ע"פ 9604/04 **כריכלי נ' מדינת ישראל**, מיום 4.9.07, סע' 15); או כי לא הוא ששדד אישה אגב גרימת חבלה לה, אך אם שדד ותקף לא עשה כן מתוך מודעות ורצון לפגוע בה (ע"פ 4267/09 **סעיד עזאזמי נ' מדינת ישראל**, מיום 9.11.09). כפי דברי כב' המשנה לנשיאה, השופט רובינשטיין, בעניין עזאזמי הנ"ל, קיים קושי בטיעון מפי מי המתבקש להחזיר קדירה לחברו, בו הוא טוען בו זמנית כי לא קיבל את הקדירה, כי אם קיבלה הרי שהיא פגומה ובכל מקרה היא הושבה לבעליה.

ומכאן לענייננו.

4.2 על טענות חלופיות

20. טענת הנאשם לפיה הוא לא פגע בלואיס, אך אם פגע הרי לא עשה כן במתכוון, היא טענה מוקשית בעיניי.

לטעמי נפלה שגגה בטיעונה העקרוני של ההגנה, לפיו אין עסקין בטענות עובדתיות חלופיות. השכל הישר מלמד כי היפוכו של דבר הוא הנכון.

ההגנה נסמכה על פסיקה המלמדת כי על בית המשפט לבחון, במקרים המתאימים, טענות הגנה חלופיות, כל עוד אלה מעוגנות בחומר הראיות, מקום בו קרסה הגנת הנאשם. אלא שחובתו של בית המשפט לבחון טענה חלופית, ואף מיוזמתו, אינה מלמדת על קיומה של זכות הנאשם לטעון טענה חלופית, מבעוד מועד- זכות אשר כפי שהצבעתי לעיל, אינה קיימת.

הטעם בדבר נובע מן הכשל הלוגי הטמון בטענות חלופיות, בשים לב לחזקה לפיה הנאשם מודע לנסיבות התנהלותו באירוע בו נטל חלק. בנוסף, גם אם תיבחן טענה מעין זו לגופה ובאדהה, עדיין לא ניתן יהא להתעלם מן הקושי המובנה לייחס לה מהימנות. כך, בענייננו, עסקין באירוע שאירע בשעת צהריים. התייעוד הצילומי שהוגש מלמד על כי שררו מזג אוויר נאה וראות טובה. ככל שהנאשם פגע במאן דהוא או בלואיס, חזקה כי יכול וצריך היה הוא להבחין בו מבעוד מועד, ולמצער להרגיש לאחר הפגיעה כי פגע בו ולעצור מנסיעתו, שאחרת היה מואשם בעבירה חמורה יותר מזו שבה הואשם. הטענה לפיה לא פגע, סבירה כשלעצמה כמו הטענה לפיה פגע מבלי להתכוון. בלתי סביר ובלתי מהימן לחבר טענות אלה. לא בכדי הפסיקה אוסרת זאת.

4.3 ממצאי עובדה ומהימנות

21. לגופה של בדיקה, בחנתי את התנהגות העדים, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים, בזהירות הרבה הנדרשת, כמו גם מבחני השכל הישר ונסיון החיים, הגיונה הפנימי והחיצוני של כל עדות והשתלבותה במכלול הראיות (להרחבה באשר לאופן הערכת ראיות ראו ע"פ 1442/06 **מדינת ישראל נ' פלוני**, מיום 1.9.08). ככלל, פערים מסוימים בין חלקים בגרסאות עדים, אף מאותו "צד" ואף בגרסאות אותו עד עצמו, ניתנים להבנה, בגבולות הסביר, על רקע מגבלות הזיכרון האנושי, "זווית" ראייתו של העד (תרתי משמע) ועוד. השאלה אינה האם קיימות סתירות, אלא מה משמעותן ומשקלן.

22. ככלל, מצאתי את עדי התביעה מהימנים. המדובר בשלשה זרים השוהים בארץ באופן זמני, הגם שמתמשך. ניכר כי העברית שבפיהם אינה מיטבית ובאשר לחואן נכון הדבר אף ביתר שאת. בחנתי היטב את כלל הסתירות אליהם הפנה הסיגור. לא מצאתי כי מדובר בסתירות שיש בהן כדי לקעקע את מהימנות העדים. העדים אינם בעלי היכרות קודמת עם הנאשם. חשש לתיאום גרסאות הופרך לטעמי, בשים לב לסתירות שעלו, כגון באשר למיקום כל אחד מהם בעת האירועים. הדעת נותנת כי לו ביקשו העדים לתאם גרסאות, היו עושים כן באופן הממעט ככל הניתן בסתירות.

23. זאת ועוד- למול הטענה (החלופית) לפיה הנאשם לא היה מודע לפגיעה בלואיס או לא

התכוון לפגוע בו, הרי רק לואיס לבדו ביסס בעדותו (פעמיים) היפוכו של דבר. חואן ציין מפורשות כי הגם שהבחין בפגיעת הנאשם בלואיס, הוא אינו יודע האם הדבר נעשה בטעות, אם לאו (פ' עמ' 16 שו' 12). פרנק לא נשאל על אודות הדבר וממילא לא ציין אחרת. יתרה מכך, פרנק ציין באשר לפגיעה בלואיס כי הנאשם "לא נסע מהר" (פ' עמ' 22 שו' 2). בנוסף, השלשה, לרבות לואיס, ציינו איש בתורו את בעיטותיו של לואיס ברכב. לא רק שאין מדובר בהעצמה והפרזה לחובת הנאשם בדברי העדים, אלא שכל אלה מלמדים פוזיטיבית על מהימנות ולא על היעדרה. אכן, סתירות מסוימות נותרו ללא מענה, אך אין בהן כדי לגרוע מתמונת התצרף, או כדי ללמד על ניסיון הפללת שווא.

24. העד היחיד אשר "מיקם" את לואיס ברכב בזמן התאונה, בניגוד לגרסת לואיס וחואן, היה פרנק, אך במהלך עדותו הבהיר כי הוא אינו בטוח בכך. גם הנאשם לא טען אחרת בהקשר זה. מכאן קביעתי כי לואיס הגיע למקום לאחר התאונה.

25. שלושת עדי התביעה מסרו כי לאחר חילופי דברים עם הנאשם בעקבות התאונה, החליט הנאשם להיכנס לרכבו, מבלי למסור את פרטיו, במטרה לעזוב את המקום. הנאשם לא טען אחרת בהקשר זה. כל אחד מן השלשה תיאר בדרכו כיצד נסע הנאשם לאחר ופגע בלואיס. לואיס ציין כאמור, פעמיים, כי הדבר לא נעשה בשגגה.

26. לאור התרשמותי הישירה מלואיס, אני מוצא כמהימנה את עדותו, לרבות באשר לכך כי הוא נפגע, נפל ארצה וטופל רפואית. איני מתעלם מכך כי תיעוד רפואי לא הוצג על ידו בהמשך אך לא מצאתי בנסיבות כי הדבר מלמד על העדר מהימנותו. יוזכר כי המאשימה לא ייחס לנאשם תקיפה הגורמת חבלה, בהעדר ראיה לחבלה, בשל מחדלו של לואיס בהעברת התיעוד. עדותו של לואיס מהימנה עליו גם בכל הנוגע למודעות הנאשם לפגיעה בה, כפי שציין פעמיים.

27. מנגד, את עדותו של הנאשם מצאתי כבלתי מהימנה. התרשמתי כי הנאשם נהג באירוע (תרתי משמע) באופן מזלזל ותוך מידה של כעס ואימפולסיביות. העובדה לפיה הוא שהתקשר למשטרה אינה מלמדת על חפותו, אלא לכל היותר על הלחץ בו היה נתון לאחר שהאירוע הסלים מתאונה ובה נזק רכוש, לאלימות פיזית. התנהלותו מתיישבת עם האפשרות לפיה הוא בחר להקדים תרופה למכה, ולצלצל למשטרה תוך הצגת מצב קורבני. התרשמות השוטר מסערת הרגשות בה היה נתון לואיס ועיכובו עקב כך רק תרמה לנאשם במובן זה.

28. לא מצאתי כמהימנה את טענת הנאשם, לפיה לא הוא שאמר לשוטר כי לואיס עמד מאחורי רכבו. כאן המקום להזכיר כי דווקא הנאשם הוא שהפנה לדו"ח נ/10 המלמד היפוכו של דבר. כידוע, אין כל מניעה לבסס הרשעה גם על יסוד ראיה שהוגשה מטעם ההגנה [וראו ע"פ 4004/93 יעקובוביץ ואח' נ' מדינת ישראל, פד"י (נ1), 133]. ממילא לא נטען אחרת ע"י ההגנה. עדות השוטר לפיה הוא תיעד כדבעי בדו"ח את שאירע ונאמר מקובלת עליו ולא מצאתי להטיל בה דופי. יתרה מכך, דברי הנאשם בהתייחס לשוטר ולאחריו בהתייחס ללואיס, לפיהם "לא אמרתי שהוא משקר יכול להיות שבדיעבד

הוא חסם כי התלונן שחסם... " (פ' עמ' 33 שו' 19) מחזקים את גרסת עדי התביעה.

29. לא מצאתי בתיעוד צילומי אליו הפנה ב"כ הנאשם משום ראיה להגנתו. המדובר בתיעוד מרוחק ומאד לא ברור, אשר אין בו כדי לבסס טענת הגנה כלשהי באופן ישיר ואף לא באופן משתמע.

סיכום

המקובץ מכל האמור הוא כי הוכחה אשמת הנאשם מעבר לספק סביר. בהתאם מורשע הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, בעבירה תקיפה סתם מכוח סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

ניתנה היום, ז' תשרי תש"פ, 06 אוקטובר 2019, במעמד הצדדים.